

עפ"ת 33791/12/21 - אסעד אמארה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 33791-12-21 אמארה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
המבקש	אסעד אמארה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

החלטה

1. המבקש הגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בחיפה מיום 10.11.14 שניתן על ידי כב' השופטת טל תדמור-זמיר בפ"ל 4975-08-13.

2. כנגד המבקש הוגש לבית משפט קמא כתב אישום בגדרו נטען, כי ביום 11.12.12 הוא נהג ברכב כשתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע בחודש יוני 2005 וחלפו מעל 6 חודשים מיום פקיעת רישיון הנהיגה. לאור זאת, נטען כי המבקש נהג ברכב מנועי מבלי שהיה לו רישיון נהיגה תקף וגם לא ביטוח תקף.

בשל האמור לעיל, יוחס למבקש ביצוע עבירות הבאות: נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף; עבירה על סעיף 10 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה על סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תש"ל - 1970; נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף פחות מארבעה חודשים - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה.

3. ביום 7.8.14 התקיים דיון בפני בית משפט קמא בנוכחותו של המבקש. בדיון זה המבקש הסביר כי לא קיבל לידי כתב אישום ואין הוא מוכן לטעון לגופו של עניין. באותו מעמד בית משפט קמא מסר לידי המבקש העתק מכתב האישום ודחה את הדיון ליום 10.11.14.

לדיון שהתקיים ביום 10.11.14 לא התייצב המבקש ובשל כך הוא הורשע בהעדרו וגם ניתן גזר דין אשר בגדרו הוטל על המבקש קנס בסך של 3,000 ₪, פסילה מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל וגם פסילה על תנאי למשך 6 חודשים.

4. הזמן חלף וביום 15.12.21 המבקש הגיש את בקשתו להארכת מועד להגשת ערעור. בבקשה זו

המבקש טען כי מעולם לא קיבל לידיו את גזר הדין וכי רק לאחרונה השתחרר לאחר שריצה מאסר ממושך, הוא ניגש למשרד הרישוי כדי לברר אם קיימת מניעה על פי דין לקבלת רישיון הנהיגה ואז נמסר לו לעניין פסילת רישיון נהיגתו נשוא הליך זה.

המבקש בדעה כי העונש שהוטל עליו הינו עונש חמור, מה גם שבית משפט קמא לא ציין בגזר הדין את חובתו של המבקש להפקיד רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט לשם תחילת חישוב עונש הפסילה בפועל.

מנגד המשיבה בגישה כי דין בקשה זו דחייה, שכן פסק הדין ניתן בדיון שהיה ידוע למבקש והוא שלא טרח להתייצב. עוד נטען, כי הבקשה הוגשה באיחור רב, והיא נגועה בשיהוי רב שאין כל הסבר ביסודו, ומכאן נכון להורות על דחיית הבקשה.

5. לאחר עיון בבקשה ותגובת המשיבה, החלטתי לדון בבקשה מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים (בש"פ 7906/11 מאירסון נ' מדינת ישראל (3.11.11)).

6. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: **החסד"פ**) עוסק בסמכות ביהמ"ש להאריך מועד להגשת ערעור פלילי:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200".

בהתאם להלכה, מוקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב בהחליטו בסוגיה זו. עם זאת נקבע, כי אין מקום להיעתר לבקשות להארכת מועד כדבר שבשגרה באופן שיביא לזילות הוראות החוק, לפגיעה ביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות וגם בעיקרון סופיות הדיון (בש"פ 6742/01 **בן הרוש נ' מדינת ישראל** (30.9.01)). בהתאם לפסיקה, על המבקש להציג "טעם ממשי המניח את הדעת" להארכת המועד להגשת הערעור הפלילי:

"בהתחשב בעקרון סופיות הדיון ובצורך בהצבת גבול להימשכות ההליכים; בהתחשב באינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית; ונוכח הקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור; אין ליתן אורכה להגשת ערעור או בקשת רשות ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת." (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 ((25.7.2006)).

על ביהמ"ש להתייחס במסגרת נסיבות המקרה שבפניו לטעמים שבעטיים הוגש הערעור באיחור; לפרק הזמן שחלף מן המועד הקבוע להגשת הערעור; לשאלת היותו של המערער מיוצג על-ידי עורך דין; לסיכוי הערעור; חשיבות הזכויות שעלולות להיפגע כתוצאה מאי-מתן הארכה וגם לאינטרס הציבורי (ע"פ 2525/05 זינלוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21(9.6.05)); בש"פ 8197/13 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.1.2014); בש"פ 6660/16 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (31.1.2016); ע"פ 5787/20 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.8.2020); בש"פ 2311-20 בן לולו נ' מדינת ישראל; פסקה 4 (30.3.2020).

במקרה זה חשוב להדגיש :

"אף כי אין מניעה עקרונית להגיש בקשה להארכת מועד גם בחלוף התקופה הקבועה בחוק להגשת ערעור, מוטלת על מבקש הבקשה החובה להגיש בקשתו להארכת מועד בזריזות הראויה ובהזדמנות הראשונה (ב"ש 1216/85 מדינת ישראל נ' עצמון, פ"ד מ (2) 325 (1986)), וככל שאיחורו ניכר יותר, כך פוחתים הסיכויים שבית המשפט יאות לבקשתו" (ע"פ 4946/07 עלי מקלדה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (19.02.09)).

8. כפי שהמשיבה הדגישה בתגובתה, אכן הבקשה לוקה בשיהוי ניכר, שכן חלפו מעל ל-7 שנים מאז שניתן גזר הדין ועד להגשת הבקשה להארכת מועד. השיהוי הוא ניכר ובבקשה גם אין כל הסבר, לא כל שכן המניח את הדעת, לעובדה שהבקשה הוגשה באיחור כה רב.

9. נוסף לאיחור הרב שדבק בהגשת הבקשה, גם לא שוכנעתי באשר קיומם של סיכויי ערעור. נראה לכאורה כי העונש שהוטל על המבקש הינו עונש סביר ובגדרו נשקלה חומרת העבירה, עברו התעבורתי של המבקש, וכלל הנתונים שהונחו בפני בית משפט קמא.

10. ועוד, עצם העבדה שהמבקש לא פעל כפי חובתו עפ"י דין ולא הפקיד רישיון נהיגתו או תצהיר מתאים אחר במזכירות ביהמ"ש קמא ובשל כך מניין עונש הפסילה בפועל לא החל, לא מצדיקה את הארכת המועד המבוקש. מחדליו של המבקש שלא התייצב, לא גילה כל עניין בתיק ובתוצאת ההליך, לא הפקיד את רישיון נהיגתו והשתתף משך שנים עד שראה לפנות בבקשה להארכת מועד, לא יכולים, ולו בדוחק, להצדיק את הארכת המועד המבוקשת.

11. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

12. **המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.**

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"ב, 04 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

